Bemærkning, og jeg haaber, at heller ikke Andre ville komme ind derpaa.

Ordføreren: Da ingen Anden har begjert Ordet, saa antager jeg, at Debatten hermed vil kunne afsluttes. Jeg antager ogsaa, at den tekniske Side af denne Sag nu er saa tilfulde belyst, at jeg ikke som Ordfører behøver at anføre noget Yderligere med Hensyn til samme. Jeg skal derfor endnu kun fremhæve en enkelt Betragtning, for at ærede Medlemmer, der have bragt forskjellige andre Betragtninger frem under denne Debat, kunne blive i Stand til at bedømme, hvad der har været medvirkende til at Udvalgets Flertal har ment at maatte indtage en saa fast og urokkelig Position til denne Sag, som det har gjort den samme, som det havde indtaget under den tidligere Behandling af Sagen her. Hvad den ærede sidste Taler fremdrog, var selvfølgelig ikke noget Nyt for os. Det var nemlig Noget, der ligger i Luften, og det var Noget, som Ingen, der bevæger sig inden Thingenes Omraade, kan være uberørt af. Men der er en anden Betragtning, som har været afgjørende for os, og jeg skylder, som sagt, det Flertal, paa hvis Vegne jeg fører Ordet, at lægge den frem for Thinget til Bedømmelse. Jeg beder erindret, at her ikke er Tale om en Skattereform af sædvanlig Art, at der ikke er Tale om Reform af en Skat, der rammer samtlige Statsborgere. Det Sædvanlige ved Skatteloven er jo, at de ramme samtlige Statsborgere. Se vi hen til Toldloven, saa vide vi jo, at enhver Borger, der vil bruge visse Varer, kommer til at bære sin Del af Tolden paa dem, og se vi hen til Indkomstskatten, saa vide vi jo, at vi Alle maa bøje vore Skuldre for at bære denne Skat, naar den paalægges, efter den Formuesstilling, som vi nu engang indtage. Her er der derimod kun Tale om en Beskatning af en vis Virksomhed af et indskrænket Antal af Medborgeres Virksomhed. De have sat deres Tid, deres Kræfter og deres Kapitaler i denne Virksomhed, og de have for at kunne bruge denne deres Virksomhed maattet indrette sig efter de Love, som Staten engang har givet for den som Gjenstand for Beskatning. Men det forekommer mig nu, at naar Sagens Stilling er denne, at det da ogsaa er en uafviselig Pligt, naar man vil gaa over fra det Gamle til noget Nyt, at man maa være fuldkommen paa det Rene med, at dette Nye er noget Godt, noget vel Overveiet, for ikke at sige noget paatrængende Nødvendigt, som kan retfærdiggjøre, at man af Hensyn til det Hele ser bort fra, at det kan medføre Ruin for den Enkelte. Og naar vi nu trods alle Overveielser — og vore Overveielser ere ikke nye, idet vi ikke have forandret den Anskuelse af Sagen, som vi fra Først af kom til — maa nære den Overbevisning, at der Intet er oplyst, der giver os en Garanti for, at det Nye er noget Bedre, noget vel Overveiet, noget paatrængende Nødvendigt, saa ville vi derfor ikke af Hensyn enten til det Ene eller det Andet kunne forsvare at vedtage en Forandring, som vil vide maa gaa ruinerende hen over ikke faa Medborgere, som kun staa i det Forhold til Staten, at denne har benyttet deres Virksomhed for derigjennem at kunne fylde Statskassen med en ikke ringe aarlig Indtægt. Det er de to Hensyn, som har gjort vor Stilling i denne Sag aldeles ren og bestemt. Vi se os ikke i Stand til at paatage os Ansvaret for at tilraade en Forandring i det Bestaaende, og vi foreslaa derfor Thinget at vende tilbage til den Beslutning, som det en Gang har taget under denne Sags tidligere Behandling.

Brasch: Den høitærede Minister har i Dag som sædvanlig med stor Moderation og med stor Hensynsfuldhed fremsat de Bemærkninger, som han havde at gjøre til de Udtalelser, der fra min og Andres Side vare fremkomne igaar, og skjøndt jeg nok troe, at der fandes være Noget for mig at sige i den Anledning, skal jeg dog undlade det, da det, som jeg endnu vilde kunne have at sige, ikke er noget Væsentligt. — Naar det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Ploug) idet han nylig henvendte nogle Ord til mig, havde den Velvillie at tillægge mig baade Sagkundskab og god Villie, men dog tillige udtalte den Mening, at man ved Siden af disse to Egenskaber gjerne kunde besidde en tredie, nemlig